

Hồi 385

Động cực tiên đan

Yến Phi chạy lên đỉnh núi, chợt đứng sựng lại, thì ra đã đến bờ vực sâu, nhìn thấy toàn cảnh đẹp mắt trời lặn ba mươi mấy dặm ngoài Biên Hoang Tập.

Sự tĩnh lặng trang nghiêm an tường vô biên lan tràn toàn không gian bát ngát, mặt trời đỏ như một chiếc lầu thuyền đi xa dần dần bị đất bằng nuốt chửng, Dĩnh Thủy biến thành một dải ánh sáng đẹp mắt, vắt ngang qua mặt đất.

Sau khi vượt qua Hoàng Hà, chàng hai bữa đi suốt ngày đêm, cuối cùng đã về đến Biên Hoang Tập, nhưng vì An Ngọc Tình, chàng giờ phải đi ngang cửa mà không vào, đến ngày mai mới về lại Biên Hoang Tập.

Đèn đuốc Dạ Oa Tử dần dần sáng rõ, Chung lâu đèn lửa càng huy hoàng, như một ngọn minh đăng chỉ lộ trên vùng đất hoang vu. Yến Phi có thể tưởng tượng được tình huống nhiệt náo bên trong.

Một thị tập môn môn, mỗi ngày có bao nhiêu chuyện đang xảy ra và đang tiến hành, trong đó có bao nhiêu ảnh hưởng đến thịnh suy của thiên hạ?

Yến Phi cảm thấy chàng và Biên Hoang Tập vinh nhục cùng chung, không phân cắt được nữa.

Biên Hoang Tập trải qua một phen nỗ lực của Điều Hưng và Mộ Dung Luân, sức phòng ngự đã tăng cường một phần lớn, bất quá dùng để ngăn cản hùng sư vô địch tinh thông công chiếm, tung hoành phương Bắc do Mộ Dung Thùy thống lãnh, hiển nhiên làm sao mà đủ được. Làm sao để bảo vệ Biên Hoang Tập quả là phải bù đầu nát óc. Nếu có Lưu Dụ ở đây, chàng không cần phải lo, nhưng Lưu Dụ khẳng định vẫn đang vùng vẫy ở phương Nam, không có cách nào phân thân.

Yến Phi rời khỏi vách núi cao, nhắm phương hướng Thiên huyết tiến tới.

oOo

Chủ sảng Thanh Khê tiểu trúc.

Lưu Dụ đang đối thoại với Tống Bi Phong vừa về đến.

Tống Bi Phong nói: “Quả như sở liệu của ta, Tư Mã Đạo Tử thân hành cầu thân với nhị thiếu gia, lại bị nhị thiếu gia đổ lên đại tiểu thư, Tư Mã Đạo Tử chỉ có thể tạm thời gát lại”.

Lưu Dụ hỏi: “Với tác phong bá đạo của Tư Mã Đạo Tử mà không lập tức đi gặp đại tiểu thư sao?”.

Tống Bi Phong đáp: “Có lẽ y làm xấu cho nên mắc cỡ, vì đã hại chết cốt nhục chí thân của đại tiểu thư, cho nên không dám đối diện với đại tiểu thư. Đối với đại tiểu thư y còn có chút kính sợ, nghe đồn y tâm sự với tả hữu của y là gặp đại tiểu thư có chút giống như gặp An công, người nói coi y dám đi gặp đại tiểu thư dưới tình huống như vậy sao?”.

Lưu Dụ toàn thân thư thả hẳn, như buông được gánh nặng: “Tôn tiểu thư biết chuyện này chứ?”.

Tống Bi Phong đáp: “Là ta thân hành đem tin đến nói cho nàng ta biết. Ta quá mềm lòng, không muốn thấy nàng ta u uẩn buồn rầu. Sau khi nàng ta nghe vậy vui mừng vô cùng, còn hỏi ta có phải người nghĩ ra diệu kế đó không”.

Lưu Dụ hỏi: “Người đáp làm sao?”.

Tống Bi Phong đáp: “Ta chỉ còn nước ậm ừ cho qua, nói là bọn ta nghĩ ra. Người thật không nên tái kiến tôn tiểu thư, nàng ta quả là có hảo cảm với người. Nàng ta nói với ta rằng gặp người là liền nghĩ tới cha của nàng ta, có thể biết người anh vũ bất phạm như thế nào trong mắt nàng ta”.

Lưu Dụ cười khố: “Hiếu rồi!”.

Lúc này Đồ Phụng Tam đã về đến, sau khi ngồi xuống nhấp hai ngụm trà, nói: “Tiệm gạo đã triệt tẩu hết mọi canh phòng trong sáng ngoài tối, theo ta đoán Lư Tuần chắc đã thu được phong thanh, cho nên tìm nơi ẩn mình khác”.

Lưu Dụ đầu đầu: “Lư Tuần thủy chung là biến số khó lường nhất, có thể đột ngột xuất hiện bất cứ lúc nào, làm bắn loạn trận thế của bọn ta, có khi ảnh hưởng tới hành động giết Can Quy của bọn ta”.

Tống Bi Phong nói: “Sợ nhất là hẳn nhận được tin tụ hội ở Hoài Nguyệt lâu ngày mai, vậy thì hồng bét”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Khả năng này rất nhỏ, trừ phi Can Quy và Lư Tuần ngấm ngấm qua lại, Lư Tuần mới có khả năng biết được chuyện bí mật như vậy. Nhưng Lư Tuần căn bản không có khả năng tiếp xúc được Can Quy, thêm vào có chương ngại Nhậm yêu nữ, cho nên chắc không thể nào đâu”.

Lưu Dụ gật đầu: “Theo lẽ là vậy!”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Mấy ngày nay ta một mực suy nghĩ, nghĩ đến mỗi một khả năng có thể khiến cho bọn ta thất bại. Một khả năng có quan hệ tới Trần công công”.

Lưu Dụ và Tống Bi Phong đồng thời biến sắc, nhất tề thất thanh: “Trần công công?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Ta vẫn chỉ trong giai đoạn hoài nghi thôi, có lẽ là ta đa nghi, Lư Tuần hôm đó đánh lên các người ngoài cửa lớn Lang Nha vương phủ, chắc không phải tình cờ đụng phải đơn giản vậy đâu”.

Lưu Dụ chấn động: “Người muốn chỉ Trần công công ngấm ngấm thông báo tin tức cho Lư Tuần?”.

Tống Bi Phong hít một hơi lạnh: “Hy vọng không phải là vậy! Nếu là vậy, phe bọn ta có thể nói không còn bí mật gì nữa”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Hoài nghi của ta không phải không có lý, nhìn bề ngoài, hành động thích sát của Lư Tuần là nhắm vào Tư Mã Đạo Tử hay Tư Mã Nguyên Hiên, nhưng kỳ thực lại không có lý. Người Tôn Ân hiện tại hiem kỳ nhất, đầu tiên phải là Lưu gia bọn ta, sau đó là Lưu Lao Chi hay Hoàn Huyền, khẳng định không phải là cha con Tư Mã Đạo Tử. Bọn ta thử nghĩ kỹ xem! Giết Tư Mã Đạo Tử đối với Thiên Sư quân có ưu điểm gì, Tư Mã hoàng triều khẳng định sẽ mất hết đại quyền, Lưu Lao Chi do đó mà vọt lên, thậm chí khống chế cả triều chính, như vậy đâu có chỗ nào tốt cho Thiên Sư quân?”.

Lưu Dụ nói: “Ý tưởng ban sơ của ta là hẳn đang dò thám ngoài cửa Lang Nha vương phủ, nghe ta và Tư Mã Nguyên Hiên nói chuyện trong thùng xe, cho nên nắm lấy cơ hội hạ sát thủ liền”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Khả năng đó không lớn lắm, trừ phi Lư Tuần có thể đến gần xe ngựa của người, cho dù Lư Tuần đã luyện thành Hoàng Thiên đại pháp, muốn nghe ngóng lời đối thoại rì rầm trong thùng xe ngựa đang lướt phóng vẫn là chuyện không thể nào”.

Tống Bi Phong sắc mặt biến thành rất khó coi, trầm giọng: “Nói như vậy, Lư Tuần thu được tin tức xác thực, cho nên mai phục ngoài cửa Lang Nha vương phủ, một lòng hành thích Lưu Dụ”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Giải thích đó là hợp tình hợp lý nhất. Mấy ngày nay ta phái người ngày đêm giám thị xung quanh tiệm gạo không ngừng, lại không phát hiện bóng dáng Lư Tuần, đến đêm hôm qua bao nhiêu canh phòng bí mật của tiệm gạo cũng triệt tẩu hết, hiển nhiên là Lư Tuần đã sớm nhận được phong thanh, nhưng vì không muốn gây hoài nghi, cho nên đợi thêm hai ngày rồi mới rút đi”.

Tống Bi Phong hỏi: “Nếu Trần công công là người của Tôn Ân, làm sao có thể ngồi nhìn Cô Thiên Thu bại vong chứ?”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Trần công công không thể không để Cô Thiên Thu hy sinh, bởi Cô Thiên Thu không còn giá trị lợi dụng nữa”.

Lưu Dụ nói: “Nếu Trần công công quả có quan hệ với Tôn Ân, bọn ta còn có quân cơ bí mật gì nữa chứ?”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Hoài nghi của ta đối với Trần công công không phải bắt đầu từ hôm nay. Lão ta thuận miệng chỉ ra Lư Tuần đã luyện thành Hoàng Thiên đại pháp, hiển nhiên đã sớm biết về chuyện này, đã đủ khiến cho ta bắt đầu hoài nghi trong lòng. Theo niên kỷ và võ công mà luận, Trần công công nếu có quan hệ với Tôn Ân, chắc là thuộc quan hệ sư huynh đệ cùng thế hệ. Còn sao lão lại biến thành thái giám, e rằng Tư Mã Đạo Tử mới rõ”.

Lưu Dụ nói: “Ta chắc có thể nói chuyện trực tiếp với Tư Mã Đạo Tử chứ?”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Đó là biện pháp tốt nhất, lại cũng là cách làm ngu xuẩn nhất. Bởi người muốn thuyết phục Tư Mã Đạo Tử, trước tiên phải hao phí miệng lưỡi giải thích tại sao người là mục tiêu hàng đầu Lư Tuần muốn thích sát. Ví như Lư Tuần đối với tài dụng binh như thần của người đâm ra hiềm kỵ, hay ví như người được quân dân phương Nam coi là chân mệnh thiên tử, hơn nữa lần này là do người tận miệng nói ra, người nói coi Tư Mã Đạo Tử sẽ nghĩ gì?”.

Tống Bi Phong nói: “Vậy có biện pháp gì không? Bọn ta còn phải phò trợ y đối phó Can Quy”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Bọn ta trước hết phải làm rõ xem Lư Tuần có muốn giết Can Quy không?”.

Lưu Dụ nói: “Điều đó là đương nhiên, nếu Lư Tuần có thể trước giết Can Quy sau giết đến ta, có thể coi là chất đầy xe mà về rồi, hơn nữa Thiên Sư quân sẽ lập tức uy thế đại chấn, cổ vũ lòng quân”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Cho nên bọn ta có thể y theo kế mà làm, trước khi giết chết Can Quy chắc không có chuyện xấu gì đâu, vấn đề chỉ có thể xảy ra sau khi làm thịt Can Quy, nói không chừng bọn ta có thể có cơ hội đối phó Lư Tuần, nhất thạch nhị điều”.

Lưu Dụ hỏi: “Người nghĩ Can Quy sẽ hạ thủ giết ta ở khúc sông đó?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Địa phương tiến hành thích sát tốt nhất tuyệt không có gì hơn trên sông nước, nếu có thể hạ độc người đang lúc tửu yến diễn ra thì ổn thỏa mười phần. Đàn bà của Can Quy đã tinh thông dụng độc như vậy, hẳn cũng không thua kém gì đâu,

trong đám thủ hạ chắc cũng có cao thủ dụng độc của Tiều gia. Còn làm sao khiến cho thuyền của Vương Hoằng chìm đắm mau mắn là chuyện kẻ có chút đạo giang hồ cũng có thể dễ dàng làm được. Cho nên nếu người không để ý đề phòng, hành động lần này của Can Quy khẳng định sẽ thành công. Đây gọi là lấy tâm mà tính toán vô tâm, hiện tại đương nhiên là chuyện khác rồi”.

Tống Bi Phong hỏi: “Lư Tuần có khi nào phát tác trên sông không?”.

Đồ Phụng Tam cười khố: “Đương nhiên cũng là trên sông nước, dưới tình huống địch ta khó phân, kẻ nào chuẩn bị sung túc, kẻ đó có thể chiếm thượng phong. Đến khi bọn ta thành công tiêu diệt Can Quy, lúc sức cùng lực kiệt sau khi khổ chiến, Lư Tuần dưới sự phối hợp của Trần công công thành linh tập kích, sợ rằng chỉ có cao thủ như Yến Phi mới có hy vọng sinh tồn, bọn ta ba người đều không xong”.

Tống Bi Phong nói: “Đây là giả thiết Trần công công thật sự là nằm vùng của Thiên Sư quân ở Tư Mã vương phủ”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Khả năng này rất lớn. Đây là tác phong hành sự nhất quán của ta, tuyệt không thể sơ suất bỏ qua bất kỳ một nhân tố dẫn đến thất bại nào”.

Lưu Dụ hỏi: “Bọn ta có năng lực đồng thời lo hết hai chuyện này không?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Vậy phải xem thực lực của Tư Mã Nguyên Hiễn, nhưng làm sao kiểm đường làm cho hấn qua mặt luôn cả cha hấn và Trần công công đâu phải dễ”.

Tư Mã Đạo Tử biết được ước hội Hoài Nguyệt lâu đêm mai, cũng nhận thấy đây là cạm bẫy bố trí kỹ càng của Can Quy, cho nên hạ lệnh cho Tư Mã Nguyên Hiễn toàn lực giúp bọn họ.

Tống Bi Phong nói: “Sự tình càng lúc càng lớn, không thông tri cho Vương Hoằng, sau này hấn có nghĩ bọn ta không còn là bằng hữu không?”.

Đồ Phụng Tam nhìn Lưu Dụ hỏi: “Người thấy sao?”.

Lưu Dụ biết y đem trách nhiệm đổ lên người mình, càng hiểu y nghĩ có thể hy sinh tâm trạng của Vương Hoằng, nhưng gã lại không phải là hạng người đó, thở dài thốt: “Dưới tình huống này, nếu quả không biết gì hết, gia tướng của hấn khẳng định sẽ tử thương thê thảm, Vương Hoằng cũng có thể không giữ được mạng. Xem ra trước hết phải đi đánh tiếng với hấn, tốt nhất là đổi người của bọn ta thay thế gia tướng của hấn, lòng của ta mới thoải mái được”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Tất cả tuân theo phân phó của Lưu gia. Lần này tốt hơn hết ngoại trừ ba người bọn ta ra, những người khác cứ dùng người của Tư Mã Nguyên Hiễn, đây là cách làm thông minh nhất”.

Lưu Dự gật đầu đồng ý: “Tư Mã Nguyên Hiến chắc sắp đến rồi, đây sẽ là mật nghị cuối cùng trước hành động thích sát ngược”.

oOo

Trăng sao ngời ngời lấp lánh ánh sáng động hồn trên bầu trời đen tuyền, Thiên huyết tĩnh lặng nằm trong lòng núi đồi vây quanh, tựa như đã ngủ say, không còn để ý gì tới chuyện đời. Nó đại biểu cho một bí mật kinh thiên động địa, đại biểu cho dấu tích không thể gột xóa mà bí mật kia lưu lại.

An Ngọc Tình lặng lẽ đứng bên bờ Thiên huyết, lúc Yến Phi xuất hiện bên kia Thiên huyết, nàng lập tức sinh cảnh giác, nhìn sang bên chàng, cho dù cách xa mười mấy trượng, lại đang đêm tối, Yến Phi vẫn nhìn thấy dị quang rực tỏa từ đôi mắt đẹp thần bí của nàng.

Chàng rõ ràng cảm thấy An Ngọc Tình đã khác, nhưng không có cách nào nắm bắt được nàng đã biến đổi ở chỗ nào. Có lẽ bao nhiêu đặc điểm trước đây càng thâm sâu hơn, biến thành càng thần bí, càng siêu thoát, càng điềm tĩnh, càng độc đáo đặc thù.

Thật ra trên mình nàng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng có thể làm cho mình sản sinh ra cảm ứng đối với nàng?

Vài lượt hít thở, Yến Phi đã đến bên cạnh nàng.

Đôi mắt đẹp của An Ngọc Tình vẫn chăm chú nhìn Thiên huyết, từ góc độ của Yến Phi mà nhìn, đường nét gương mặt nàng như mạch núi uốn lượn lên xuống, cũng chỉ có điệu thủ của thiên nhiên mới có thể điêu khắc ra đường nét mỹ lệ kinh tâm động phách như vậy. Ông trời thật không công bình, tại sao lại hậu đãi yêu thương một số người như vậy? Sự mỹ lệ của nàng quả có khác với Kỷ Thiên Thiên, nhưng vẫn động hồn vậy đó, nếu Kỷ Thiên Thiên là mặt trời sáng trên không, nàng là vầng trăng ngọc trên thâm cốc.

Nàng quả là khác quá, da thịt trên mặt biến thành ngời ngời tỏa suốt, nhãn thần càng thâm thúy khó lường. Với linh ứng của Yến Phi, nhất thời cũng không có cách nào đo lường nồng sâu.

Thật ra đã xảy ra chuyện gì?

“Ngươi đã đến!”.

Yến Phi hỏi: “Nàng một mực ở đây kêu gọi ta?”.

An Ngọc Tình điềm đạm đáp: “Ta lòng vòng ở đây đã hai ngày ba đêm, lắm lúc nghĩ tới người. Ban ngày không ngừng có người đến đây tham quan, ta chỉ còn nước lánh đi. Nhưng ta biết người đang đến nơi này, cho nên một mực ở đây đợi người”.

Yến Phi nghe thanh âm động hồn của nàng, không biết có phải chịu ảnh hưởng của nàng không, tâm linh an tường bình hòa, gió nhẹ mơn man sản sinh cảm giác cho dù đứng như vậy đến cùng trời cuối đất cũng không cảm thấy khó chịu phiền muộn gì.

Chàng nói: “Trên mình cô nương chắc đã phát sinh chuyện gì rất kỳ diệu”.

An Ngọc Tình ngọc dung tĩnh lặng như mặt nước, dịu giọng: “Người muốn biết? Để ta nói cho người biết! Đêm đó ở đây phát sinh tiếng nổ chấn động toàn Biên Hoang, làm cho Ngọa Phật tự hóa thành tro bụi, chỉ để lại hố sâu trước mắt đây, ta đã biết chuyện không tầm thường cực kỳ đã xảy ra. Cho nên bương bả về nhà, bầm cáo chuyện này với gia phụ”.

Yến Phi nói: “Ta hiểu tâm tình lúc đó của cô nương”.

An Ngọc Tình thốt: “Lúc đó ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đồng thời trong lòng sinh ra một tâm tình không có cách nào nói lên được, người thật hiểu sao?”.

Yến Phi đáp: “Ta thật sự minh bạch”.

An Ngọc Tình thốt: “Người chắc rõ gia phụ là người ra sao, ông ta luôn luôn đắm mê Đan đạo, suốt ngày cứ lo làm thuốc luyện đan, vui đầu vào Lư đỉnh chi thuật, tuy có được cái danh Đan vương, lại cả vợ con cũng không để ý tới, đến cuối cùng thành kẻ điên khùng, luyện đến mức hư hại đầu óc, nếu không phải người xuất thủ tương cứu, ông ta không biết còn hồ đồ đến khi nào?”.

Yến Phi hỏi: “Hiện tại ông ta và mẹ nàng có hòa thuận lại như xưa chưa?”.

An Ngọc Tình vẫn không nhìn sang chàng, toàn thần chăm chăm nhìn Thiên huyết, từ từ đáp: “Không những đã tốt đẹp lại như xưa, còn thân ái hơn trước nữa, ta thật rất cảm kích người”.

Yến Phi mục quang quay sang Thiên huyết, mỉm cười: “Cha nàng có phải đã bỏ luyện đan?”.

An Ngọc Tình đáp: “Ngược lại là đằng khác, ông ta về nhà không lâu, liền khai lư luyện ‘Động Cực đan’ mà ông ta nghĩ là tốt bậc nhất, mẹ lần này không những không nổi nóng, còn giúp ông ta giải mở những vướng mắc luyện đan, có lẽ là muốn giúp ông ta hoàn thành tâm nguyện cuối cùng đó. Người có biết hàm ý thật sự của hai chữ ‘Động cực’ đó không? Ý nói là mở động Tiên môn, phi thăng mà đi”.

Yến Phi hỏi: "Nói như vậy, nếu lệnh tôn có thể luyện thành thứ đan đó, sau khi uống vào có thể đắc Đạo thành tiên. Mẹ nàng sao lại cho phép ông ta làm như vậy, ông ta nhẫn tâm bỏ mẹ nàng lại sao?".

An Ngọc Tình đáp: "Dễ như vậy sao? Mẹ căn bản không tin, sợ rằng cha cũng bán tín bán nghi. Bất quá cha si mê luyện đan quá rồi, không thử e rằng ăn uống nằm ngủ cũng không yên".

Yến Phi là người đầu tiên không tin, bất kể uống vào bao nhiêu tiền đan linh dược, hiệu quả tốt nhất cùng lắm là biến hóa thể chất và cải biến trạng thái tinh thần, không thể có quan hệ trực tiếp với phá không mà đi. Nếu không cha của Ni Huệ Huy, sư phụ của An Thế Thanh đã không cần phải ôm nuôi tiếc mà qua đời".

An Ngọc Tình nói tiếp: "Khi ta về đến nhà, cha vừa luyện thành 'Động Cực đan, tắm rửa thay quần áo, trai giới ba ngày, chuẩn bị uống thuốc".

Yến Phi hỏi: "Ông ta không sợ lại bị rối loạn đầu óc sao?".

An Ngọc Tình đáp: "Lần này ông ta tin tưởng mười phần, tự tin đã sửa chỉnh được tình huống qua hàn chí sinh thủy độc trước đây. Mẹ cũng tin thuốc này tuy không thể làm cho ông ta thành tiên thành Đạo, nhưng chắc có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, cho nên không nói nửa câu".

Yến Phi nghĩ tới "Đan kiếp" liền không khỏi bẽn lẽn, nhất thời không nói nên lời.

An Ngọc Tình cuối cùng quay sang nhìn chàng, hai người nhãn thần tiếp xúc, Yến Phi tâm thần giật nảy. Nhãn thần của mỹ nữ này rõ ràng đã khác hẳn, cảm giác bí ẩn không thể lường chỉ có tăng chứ không có giảm, cái hấp dẫn nhất là nét bình hòa an ninh vượt ngoài thế tục bên trong, tựa như hai đầm sâu thăm thẳm không đáy, đặt ngoài sự quấy nhiễu của nhân thế.

Khoé miệng này hé một nụ cười, dịu giọng: "Ta đã đem tiền nhân hậu quả có liên quan đến Thiên huyết mà ta biết kể cho cha biết, người nói coi ông ta có phản ứng gì, nói gì?".

Yến Phi đáp: "Nếu ta là ông ta, sẽ giật mình thất kinh".

An Ngọc Tình lắc đầu: "Phản ứng của ông ta còn mạnh hơn người tưởng nhiều. Ông ta sau khi nghe xong toàn thân nhảy vọt lên đến nóc Đan phòng, rồi vọt xuống khóc rống: 'Con mẹ ta! Thì ra là thật'".

Yến Phi cười khà khà: "Đây là lần đầu tiên nghe cô nương nói tục, cảm giác mới lạ phi thường, ta hiểu nỗi khổ tâm của cô nương, không thuật lại lời đó, khẳng định không đủ

truyền thần. Con mẹ ta? Lẽ nào lệnh tôn luôn luôn không tin Tam bội hợp nhất quả có thể mở Tiên môn sao?”.

An Ngọc Tình bình tĩnh: “Ông ta không những bán tín bán nghi đối với chuyện Tam bội hợp nhất có thể mở Tiên môn, thậm chí có phải có thể thành tiên thành Đạo hay không cũng ôm thái độ hoài nghi. Lúc ông ta nói với ta là vì Tam bội hợp nhất mới có dị tượng Thiên huyết, ta cũng bán tín bán nghi. Nhưng hiện tại Yến huynh nói như vậy, không những Tam bội quả đã hợp nhất, mà còn có liên quan trực tiếp với Yến huynh, có đúng không?”.

Yến Phi đáp: “Quả là như vậy, ta cũng không tính che giấu chuyện này với cô nương”.

An Ngọc Tình cười tươi tắn ngọt ngào: “Đa tạ người”. Tiếp đó mục quang quay lại Thiên huyết, ung dung thốt: “Cha nhốt mình trong Đan phòng trầm tư trợn đêm, đến sáng hôm sau mới kiểm mẹ nói chuyện, sau đó gọi ta vào, quyết định để ta uống ‘Động Cực đan’, còn nói tiên duyên chỉ có một, kẻ làm phụ mẫu đương nhiên phải dành đồ tốt nhất cho đứa con gái ta đây. Trước đây không biết có phải thật sự có Tiên giới tồn tại hay không, may rủi khó đoán, mới không dám có ý niệm đó, hiện tại tất cả đều khác biệt”.

Yến Phi nghe vậy rung mình phát lãnh, khó trách An Ngọc Tình có biến hóa lớn như vậy, thì ra đã uống linh đan tột bậc mà Đan vương An Thế Thanh đã dùng hết tâm huyết trợn đời tinh chế ra.

- o O o -